

ørt her i dette Thing, er jeg tilbøielig til at gaa til et kortere Aaremaal, til 2 a 3 Aar. Ser man nemlig hen til andre Lande, vil man finde, at de fleste andre Lande i Europa have et kortere Aaremaal. Saavidt jeg hukker, har Frankrig saaledes 1 Aar, i Wirtemberg har man tidligere haft 5 Aar, men jeg veed ikke, om dette er blevet forandret, i Norge har man 2 Aar og i Sverrig 1 Aar, i Holland og Belgien 4 Aar og i Preussen 2 Aar. Man vil altsaa se, at fremmede Lande gjennemgaaende have kortere Aaremaal, og det er jo Noget, som heller ikke er ukendt i Danmark, idet det tidligere nævnte Reglement af 1803 jo bestemte 3 Aar, hvilket først i 1839 blev forandret til 5 Aar. Naar man imidlertid siger, at de 15 Aar ere foreslaaede for at forhindre Chikaneri, saa tror jeg dog ikke, at dette vil blive Tilfældet. Fattigkommissionen oplyser, at Sjemsendelserne i Hertugdømmerne, hvor man skulde opholde sig i 15 Aar, for at erhverve Forsørgelsesret, skete hyppigere end i Danmark. — Der er et andet Spørgsmaal, der maaske ligger lidt udenfor denne Sags Forhandling, men som dog staar i en vis Forbindelse dermed, og som ogsaa er blevet berørt ved Forslaget, nemlig Bidragene til uægte Børn. Det forekommer mig, at Lovgivningen ikke er heldig i denne Henseende, og at den her kunde trænge til Forandringer. Jeg tror saaledes, at det er berettiget, at vedkommende Fader til det uægte Barn lige saa vel som Moderen skal bidrage til Barnets Forsørgelse til dets attende Aar, det vil sige fra det fjortende Aar, rigtignok med et aftagende Beløb, lige som jeg ogsaa tror, at det vilde være heldigt, om vi fik en Bestemmelse ind i vor Lovgivning angaaende Underholdningsbidragene af lignende Art som den, man har i Norge, og som gaar ud paa, at naar man ikke kan faae Beløbet ud af Vedkommende enten ved Upantning eller Eligt, man da kunde lade ham aftjene Beløbet i en Lovansstalt, saaledes at han daglig aftjener en Del deraf, som da kom vedkommende ulykkelige Kvinde til Gode, naturligvis gennem Overørigheden. Det er denne Tanke, jeg har haft, og det forekommer mig ogsaa, at dette Punkt staar i nær Forbindelse med nærværende Lovforslag, da man jo i § 11 har en Bestemmelse derom. Jeg skal være enig med det ærede Medlem, som mente, at det var uheldigt at lade en Person affone Alimenterationsbidrag med simpelt Jængsel. I det Hele taget er det meget uheldigt for vedkommende Fruentimmer at lade vedkommende Person blive straffet, vil jeg sige, paa denne Maade; hun vinder slet ikke Noget derved, og jeg tror, at mange Karle

mangen Gang undgaa at betale det Beløb, som Øvrigheden har paalagt dem, idet de træde ind som Dagleiere og sige: Vi have ikke Noget. Hun vil vistnok heller ikke lade Vedkommende straffe uden af Had til Personen. Jeg vilde derfor ønske samtidig med dette Lovforslag at faae en Forandring med Hensyn til Underholdningsbidraget. — Med Hensyn til Forsørgelsesmaaden kan jeg henholde mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (M. Jensen). Der er et andet Spørgsmaal, som man maaske mere kan betragte som en Enkeltbed; det findes under Kapitel 9: den frivillige Fattigunderstøttelse. Det er § 75, sidste Stykke, hvor der staar: „Hvor det ikke allerede er sket, overtager Kommunens Kasse Udredelsen af det i Reskript af 6te November 1739 Post III., Artikel 10 ommeldte Bidrag til Helsingørs Hospital“. Jeg anser det for heldigt, om et saadant lille Beløb blev afløst fra de forskjellige Stifter. De kunne vel ikke godt afløses af Staten, da man jo veed, at Kjøbenhavn ikke svarer saadanne Bidrag; det hele Beløb er ikke saa stort, men det forekommer mig, at vi hellere burde afløse det. — Der er fremkommet en anden Tanke, saa vidt jeg hukker, fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds. Han beklager nemlig, at Fattigudgifterne hvilede saa ulige paa de forskellige Kommuner, og deri er jeg ganske enig med ham, men jeg tror, at der er væsentlige Hindringer for at slaa ind paa den af ham anviste Vej: at Halvdelen skal reunderes af Amtsfattigkassen, idet han gik ud fra, at vi skulde trægte efter det Ideal, som Kommissionen ogsaa opstillede: det frivillige Fattigvæsen. Jeg er bange for, at dette vil give det et alvorligt Knæk; thi i de Kommuner, som særlig have lagt Vægt paa det frivillige Fattigvæsen, vil man maaske synes, at, da de skulle betale væsentlige Beløb til de andre, ville de ikke ogsaa bruge deres Penge til at holde deres Trængende fra Fattigvæsenet. Jeg kender flere Kommuner, hvor man saa at sige ikke har noget Fattigvæsen, hvilket kommer af, at man har holdt de Trængende borte fra det offentlige Fattigvæsen. Det er saaledes Tilfældet med vor Kommune, hvor vi have skudt sammen, for at vore Trængende ikke skulde komme paa Fattigvæsenet, og det Samme gjælder med Hensyn til gamle og svagelige Personer; men det kunde være et stort Spørgsmaal, om det, naar f. Ex. Hjarup Kommune tillige skulde betale til vort Fattigvæsen, ikke vilde give et Knæk til det frivillige Fattigvæsen. Saaledes staar det for mig, men jeg har forresten ingen forudfattet Mening